

TESTVÉREK

a Budapest József Utcái Baptista Gyülekezet lapja

XXI. évfolyam 12. szám

2011. december

KEGYELEM BEN GAZDAG, BÉKESSÉGES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK LAPUNK MINDEN OLVASÓJÁNAK!

Adventben élni

Zúzmará, csilingelő száncsengő, csendes hó-dunnába burkolódzó falucska, szép havas fenyves, a házikóban meleg kemencekuckó, frissen sült kalács illata. Béke, nyugalom, csend, ahol még az angyalszárnyak suhogását is meghallani. Valami ilyesmi mindaz, amiről álmodunk december havában. Még a gyermekkorunkból oly kedves Gógós Gúnár Gedeonban is (ma is olvassák kisiskolásaink) kedves mesét olvastunk a friss forró sütőtököt áruló süniről, melynek rajza ugyanazt a hangulatot erősíti, melyről az imént álmodtunk.

Milyen a nagyváros lakóinak decemberi hangulata? Mit üzen nekünk a város? Nem kell megijednünk, azért nem is olyan rossz! Habár nincs csend, legföljebb a nagy hóesésben kicsit halkabb az utca zaja, de forgalom mindig van. A körút fénylik, csillog, ma épp egy fénysort felfüggesztő ember mellett haladtam el az utcán, aki erről a fényárról gondoskodik. S ez szép, hangulatos, hol egy csillagforma, hol egy harangforma, s a fa, ágas-bogas szövevénye is lámpasortól ragyog. Meleg sálak, kötött kesztyűk, puha szövetkabát az embereken. A presszók ablakából hívogatóan kínálja fel magát a forró csoki (hordozható palackban is) mellé a friss croissant illata. S szól a zene mindenfelé. A „Csendes éj” zeng unásig advent első napjától karácsonyig még a „vízcsapból is”, pedig néhány évtizeddel ezelőtt micsoda öröm volt, hogy nyílt helyeken, ahol rengeteg ember megfordul, bevásárol, keresztyén dallamok csendülhetnek fel. Most itt van. Mintha mégsem lenne több boldog keresztyén körülöttünk? Pedig az angyalok fennen hirdették ott a mezőn a pásztoroknak: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát!” (Lk 2,14.) Ez élő üzenet a mai napig, nekünk is! Amikor az ősz folyamán Izráelben követhettem

az Úr Jézus nyomát, a legmegilletődöttebb pillanatot számomra valahogyan sem nem a születés barlangja, sem az üres sír látványa, de még kivételesen nem is a sírkertben vett úrvacsora adta (mi tagadás, fenséges volt mindegyik), hanem az, amit erről a pásztoroknak elhangzó üzenet helyéről hozhattam magammal. Az emlékműként felépített templom bejárata előtt, már kint elkezdtek énekelni „Glória, glória...”, s ahogyan beléptünk a terembe a visszhang felerősítette az emberi énekszót, s valóban úgy hangzott, mintha most szólalna meg az angyal, dicsőség a magasságban Istennek!

Békesség és jóakarát! Mit jelentenek ezek a szavak ma, a 21. század stresszel, zakatolással, nyüzsgéssel terhelt világában? Nem azért nosztalgizunk a mesebeli téli faluról, mert úgy gondoljuk,

akkor még emberléptékű volt az élet, s most lassan nem mi uraljuk azt, hanem az ural bennünket, s aki gyenge, elbotlik a száguldozó tempóban, az lemarad, kiesik, életképtelen volta miatt a szélre sodródik, s legrosszabb esetben a társadalom „szemetjeként” legszívesebben meg sem látnánk az utcán. De aki oda nem kerül, mert mégiscsak van számára menedék, az depressziótól szenved, s pótszerekkel csíholja a lelkében a jóakarát, a békességet. Mit élünk mi meg idebent a templom csendjében? Jóakarát, békesség található közöttünk? Igen, próbáljuk megteremteni. Csak az a másik néha olyan összeférhetetlen, mindig kritizál, hordja-viszi a híreket, kicsit megfűszerezve, hogy zamatosabb legyen. Pedig, nincs más menedékünk, nincs más hely, ahol megtalálhatjuk Krisztust, mint az ő népe, annak köre. Találkozhatunk vele minden felebarátban, minden útszélre sodródott emberben, segítségért könyörgő gyermek tekintetben, de megerősítő háttérzást csakis Isten népe között találhatunk igazán. Mert, ha itt kéred testvéredet, hogy

gondolj rám, imádkozz értem, ő megteszi, ők megteszik, s az igaz ember könyörgése meghallgatásra talál. Hiszen reménykedő, imádkozó embereknek szólt az isteni válasz, mikor az angyal kihirdette, hogy üdvözítő született erre a földre.

Ez az üdvözítő Krisztus szól hozzánk a karácsonyra készülő forgatagban is! Ember, engem ünnepsz! Hívj be a te házádba, hogy ott legyek az ünnepedben, hogy üdvösséget adjak a te házádnak is! S akkor a decemberred, az advented, karácsonyod nemcsak a bejgliről, a finom ételekről, meghitt családi, baráti beszélgetésekről, látogatásokról fog szólni, hanem rólam, a földre jött Krisztusról, az ünnepeletről, aki a legnagyobb ajándékot teszi a családi, imaházi karácsonyfa alá még most 2011-ben is, születése után sok-sok évvel!

Újváriné Szabó Anikó

A JÁSZOL ELŐTT

Aranyam: a szeretet,
- tűzben megpróbált arany -
mirhám a Te kegyelmed,
érdemem helyett ez van.
Tömjénem a szenvedés,
fájó parázson égett,
de füstje felfelé szállt,
és megkeresett Téged.

Ennyim van csak, s egy szívem,
Ez az én összes kincsem,
arany, tömjén és mirhám
nem királyi, s hamis tán...
Mégis... legjobbját hoztam!
S megálljak az ajtóban?

Jászolod fényköréből,
ragyogó két szemedből
biztatás csillog felém,
s újra éled a remény.
Könnyes szemmel Rád nézek:
Én Jézusom! Jöhetek?

Oláh Lajosné

Várákozás

„Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy
meglátogatta és megváltotta az ő népét, És
felemlte az üdvösségnek szarvát nekünk az ő

gyermekének, Dávidnak házában, A mint
szólt az ő szent prófétáinak szája által, kik
eleitől fogva voltak, Hogy a mi ellenségeinktől
megszabadít, és mindazoknak kezéből, a kik
minket gyűlölnék; Hogy irgalmasságot
cselekedjék a mi atyáinkkal, és
megemlékezzék az ő szent szövetségéről, Az
esküvésről, a mellyel megesküdt
Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő
megadja nekünk, Hogy megszabadulván a mi
ellenségeink kezéből, félelem nélkül
szolgáljunk néki. Szentségben és igazságban ő
előtte a mi életünknek minden napjaiban. Te
pedig kis gyermek, a magasságos Isten
prófétájának hivatattal; mert az Úr előtt jársz,
hogy az ő útait megkészítsed; És az üdvösség
ismeretére megtanítsad az ő népét, a
bűnöknek bocsánatjában. A mi Istenünk nagy
irgalmasságáért, a mellyel meglátogatt
minket a naptámadat a magasságból, Hogy
megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a
halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a
mi lábainkat a békességnek útjára!” (Lukács
1:68-79)

Zakariás éneke a várákozásról és a
reményről szól. Zakariás és Erzsébet hűséges
szolgái voltak az Úrnak, akik nagyon is sokat
tudtak a várákozásról. Mint Izrael egyik papja,
Zakariás is a sorára várt, hogy a jeruzsálemi
templomban szolgálhasson. Évente körülbelül
kétszer érte ez a megtiszteltetés.

De Zakariásnak és Erzsébetnek
másfajta várákozásban is része volt. Nem
lehetett gyermekük. Ez abban az időben és
kultúrában szinte felfoghatatlan volt. Ilyen
nehéz szívvel lép hát be Zakariás az Úr
templomába, ahol Isten ígéretében részesül: fia
lesz, a fiú pedig nem akárcsi, egy próféta, aki
készíti a Messiás útját. Zakariás jelet kér, a jel
pedig a némasága fia születéséig.

A várákozás Isten szövetségében rejlik.
A szövetségben, amit Isten évszázadokkal
korábban kötött népével. Izrael egész
történelme, mondhatni, a várákozásról szól.
Keresztelő János születésével felgyorsulnak az
események, Isten ígérete Emmánuelben
beteljesül.

Bár mi az új szövetségben élünk, mi is
várákozunk. Mi is a Felkentet várjuk, a
Messiás dicsőséges visszajövetelét. Addig
pedig a mi feladatunk bízni abban, amit
remélünk, és amit nem látunk (Zsid 11:1),
valamint hinni abban, Aki szövetséget kötött

velünk, és ezt a szövetséget meg is tartja.

Általában nem szeretünk várakozni, pedig van benne valami, ami felkészít minket Isten ajándékára. Még akkor is, ha fájdalmas és megterést igényel, a várakozás megnyitja szívünket, hogy Isten áldásaiban részesüljünk.

Végül elérkezett az idő a próféta születésére. A szövetség jeleként a nyolcadik napon körülmélték, és nevet adtak neki. Az emberek feltételezték, hogy a szokáshoz híven őt is Zakariásnak fogják hívni, „anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.” A rokonok tiltakozva a fiú apjára néztek. Ő táblát kért, és ráírta „János a neve.” Zakariás nyelve azonnal megoldódott, „beszélni kezdett, és áldotta az Istent.” Zakariás tudta, hogy fiának születésével megkezdődött Isten megváltó munkája. Amit vágytak, amiért imádkoztak, amit a próféták hirdettek, a szemük előtt történt. Zakariás várakozása nem volt hiábavaló. Célja az volt, hogy felkészítse őt arra, amit Isten véghezvisz. Felkészítette arra is, hogy megértse, ő is egy eszköz Isten kezében az ősi ígélet beteljesítésében.

Ahogy Isten Zakariást várakozásra hívta el, úgy hív el minket is. Mai világunkban minden a „most”-ról szól. Isten elé is gyakran úgy jövünk, hogy azonnali választ várunk imáinkra. De Isten nem egy gép, van, hogy igent mond, van hogy nemet, de leggyakrabban azt, hogy várjunk. Ennek is megvan az oka. Isten tudja, hogy kevés dolog tud úgy felkészíteni minket, mint a várakozás, hogy végre elengedjük terveinket, és elfogadjuk azt, amit Ő szeretne adni nekünk.

Az adventi időszak többről szól, mint a napok visszaszámlálásáról. Az advent annak az ideje, hogy Istenre várjunk. Annak az ideje, hogy felkészüljünk az eljövételére. Ha hajlandóak vagyunk várni, és hajlandóak vagyunk szíveinket készíteni, ezen a karácsonyon még több áldásban lehet részünk. De nem felejtjük el, hogy egy másik adventre is várunk. Várunk arra a napra, mikor majd Krisztussal dicsőségben visszatérünk. Amíg pedig várunk, készüljünk! Fogadjuk el megbocsátását, szolgáljunk egymásnak szeretetben, és hirdessük az örömhírt a Messiás eljövételéről - arról, ahogyan az Isten és ember közötti kapcsolat helyreáll.

Örömteli várakozást!

Sebestyén Magdolna

Karácsony

Hó nem szítál. Az ég derűs.
Csupán az este hűs.

A szív örül: Jézusra vár.
A lélek: fénysugár.

Havatlan pusztán mély a csend
egy csillag megjelent.

Az arcokra kíváncsiság
mély áhítata szállt.

Idézve látom múltamat...
a gyémántos havat.

S míg lelkem Jézust keresi:
szívem békével van teli.

Bernáth William

Karácsony csillaga

Az a csillag nem az égen,
holdsugaras titkos éjen
lángol, s száll. mint üstökös -
lélekajtókon kopogva topog
észérv s hit között.

A világon minden lélek
vágyja s féli,
a Megváltó jöttét mégsem érti...-
Aki féli, meghasonlik, bűnoltára összeomlik.
Mert az a csillag nem az égen-
ott világol bennünk mélyen
szeretetlen, békességben.-
Aki szívét sarkig tárja elesettek vigaszára,
azé az égbolt ragyogása.
S ki nem látja, nem is érzi,
karácsony fényét hogy is félné?
Csak a pompát, gazdagságot,
hódítani a világot!
Csak előre minden áron,
által lépni minden árnyon...
Karácsony csillaga messze lángol,
hű szíveket összeláncol,
s millió csillagként világol,
békét hirdet a világon...

Bősze Éva

Gyülekezeti életképek

NOVEMBERI NYUGDÍJAS KLUB

Az alkalom elején Újváriné Anikó kis színes lapokat tett egymás mellé, amelyek az életünk egy-egy eseményét jelképezték (megtérés, bemeztés, házasságkötés, gyermekszülés, stb). Az egészből egy szép, tarka mozaik lett. A 78. Zsoltár 1-7. verse volt ezután Anikó mondanivalójának az alapja. Amilyen színes volt a mozaik, olyan tarka, különleges minden emberi élet. Váltakozva történik jó és rossz velünk, de a rossz dolgokat sem lehet meg nem történné tenni. Tanulhatunk is belőlük, tapasztalatokat szerezhethetünk. Minden-minden a javunkra válik. Mielőtt értékes ásvány lesz az évekből, először fájdalmas megtisztuláson kell átmennie. Lehet az életünkben olyan dolog, amiért harcolni kell, s van, amit el kell engedni. Bízni kell feltétlenül Istenben. Amit nekünk kell megtenni, az a bűnvallás. Így vezet Isten bennünket a Hozzá vezető úton. Meghallgattuk még Lukátsi Vilma: Szőnyegcsomózás c. versét. Túrmezei Erzsébet: Ez a visszája c. műfordítása is erről szól:

Az élet - kis selyemdarab,
Rajta szál - szál melletted szalad.
S ha néha keresztül – kasul,
a minta elhomályosul.

Ez a visszája. Hogyan értenénk?
De ha majd a színe tárul elénk,
ha szemünk majd fényben csodálja,
mit eltakart a föld homálya,
milyen csodálatos és szent,
mi velünk történt idelent...
mire kellett a minta minden szála,
szívünkben ujjong, énekel a hála.

A foltvarrás történetéről és készítéséről hallottunk ezután, meg is nézhettük, miből is lesz a kész darab. Tiszáné Gabi említette, hogy a kaposvári gyülekezetben megtérés is történt a foltvarrás készítése közben. Missziós alkalom lehet tehát az ilyen alkalom is. A másik foltvarró Kaszásné Erika volt, aki bemutatta munkáit. A tűzzománc készítéséről is hallottunk és láthattuk a szép kidolgozású ékszereket. Jó volt látni az Isten-adta tehetség nyomán született alkotásokat.

Sípos Terézia

Jézusba vetett hit

Ha elfogyott a remény
És gyengül már a hit,
Ne felejtse el Jézust:
Ő mindig megsegít!
Ez a néhány mondat
Ne legyen közhely csupán.
Emlékezz!: hányszor kaptál segítséget
Földi élted során?
Ő soha sem felejt el,
Irgalma örök, végtelen.
Jósága és kegyelme
Átsegít bármilyen krízisen!
Ezért ne hagyjon el a remény
Legyen szilárd, erős hited!
Légy hozzá hűséges tehát;
És elnyered: - **az örökéletet!**

Kiss Frigyes

Ifjúsági hétvége – Verőce, Nov. 19-20.

Hosszú idő után ismét ifjúsági csendes-hétvégét szerveztünk. Réges-régen, még egészen más összetételben ilyen jó párszor előfordult, és emléküket még ma is nagyon meghatározó számomra. A hétvége témája: „Mit épít Isten rajtam keresztül?”

A „Láss, ne csak nézz”-ből felocsúdván azon kaptuk magunkat, hogy máris itt a csendes hétvége. Emiatt sokunknak nem sikerült szabadabbá tenni magát, de így is 12-13 fő volt jelen Verőcén a Református Egyházközség ifjúsági szállásán. Célunk az volt, hogy legyen időnk egymásra, hogy **minőségi időt** tölthessünk együtt. Erre már nagy szükség volt, mivel az elmúlt időben jobbra csak programokat és programokat szerveztünk, és ekkor a célok érdekében háttérbe szorult az „egyen”. Írtunk **személyiség** tesztet, mely 16 személyiségtípus közül sorolt

be a hozzánk legközelebb állóhoz. Ez sokunknak segített önmagunk megismerésében és magunk (és mások) elfogadásában. Ismét világossá vált számunkra az bibliai üzenet: a sokszínűség érték. Egy test vagyunk, különböző képességekkel.

„Rajtunk áll, mit kezdünk a felismert lehetőségekkel!” - ez volt a vasárnap fő üzenete. Nem mindegy, hogy mivel töltjük időnket, mik a prioritások az életünkben. Melyik embert bízta rám Isten? Milyen konkrét feladatot bízott rám Isten? Képes vagyok engedelmeskedni? Van minnek engedelmeskedni egyáltalán? Mik a céljaim? **Milyennek lát majd Isten 5 vagy 10 év múlva?**

A vasárnap délutáni **kirándulás** megkoronázta a hétvégét. Jól esett a séta és a beszélgetések, de jól esett az - előre nem tervezett – kaptató is, a csodás őszi szűz-avar és az együtt **imádkozás** gyülekezetünkért. Bár 2 órával később értünk haza, mint terveztük, nagyon értékes időt kaptunk Istentől ajándékba. Hála érte neki!

Dobner András Ágoston

SZERETTEM VOLNA

Szerettem volna jászol lenni,
hogy bennem megpihenjen Ő,
az égből jövő Szent Király.
Szerettem volna lenni földdarab,
hol a betlehemi régi jászol áll.

Szerettem volna lenni néma este,
hogy átöleljem csendesen,
vagy üstökös, hogy átragyogjak
minden sötétlő fellegen,
s fényem kisgyermek-arcára hulljon.

Ember vagyok. Megtért gyermekként
jászolához a szívem így teszem.
Többet nem adhatok. E szív nem tiszta még.
Többet nem adhatok, és ez úgy fáj nekem.
Fogadj el, Jézusom!...

Csiha Kálmán

Gondolatok az imádságról

Ez évben november 23., 25-26. napokon vehettünk részt hitmélyítő alkalmakon. A fenti összefoglaló címmel szolgált ezen alkalmakon gyülekezetünkben

Katona Béla testvér, a pesterzsébeti gyülekezet öt gyermekes lelkipásztora. A talán egyszerűnek ható cím mögött igen mély tartalmat tárt fel testvérünk. Akik ott voltunk, ezt mind átélhettük. E sorokkal csak ízelítőt próbálok adni e három este gazdag lelki áldásaiból.

Mindhárom este egy-egy területet vizsgáltunk meg az ige alapján az imádsággal kapcsolatban. Viszont az egész sorozatot átszötte, s ott volt előttünk egy csodálatos ige a római levélből mottóul: „Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkozunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodással. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért.” (Róm. 8:26-27)

Szerda este a feladataink és az imádság közti kapcsolatot tanulmányoztuk az Ige fényében. Testvérünk előljáróban egy fájó, de igaz megállapítással kezdte: „közösségünkben kezd az imádság idegen testté válni”. Imádkozunk, ha imádkozunk, mert így kell, de nem tükrözi a belső állapotunkat. Gondoljunk csak az imaóráink látogatottságára és a hangos imádságokra. Nem valós ok, hogy a korai kezdés miatt nem megyünk imaórára... Az imádságot sokszor úgy állítjuk be, hogy az a világ legkönnyebb dolga. Nem így van! Tanulnunk, tanítanunk kell! Egy bensőséges, intim dolog, melyből csodálatos dolgok fakadhatnak. Feladataink végzése során hajlamosak vagyunk rá, hogy különböző szempontok szerint válasszuk ki, hogy mit tegyünk. Ezen szempontok lehetnek érzelmi alapúak esetleg személyes beállítottságúak vagy nagyon is racionálisak, hogy mit engednek anyagi lehetőségeink. A helyes motiváció a feladataink kiválasztásához, hogy imádságban Isten előtt megkérdezzük, hogy mit szeretne, hogy tegyünk?

Második estén kapcsolataink és az imádságaink viszonyát néztük át. Másokért való imádságainkban azt szeretnénk látni, hogy miként változnak meg ők, de talán sokkal fontosabb átélünk, hogy a kapcsolatainkat Isten elé víve, miként adunk esélyt Istennek, hogy változást indítson bennünk. Leterhelt kapcsolataink megoldási kulcsa nem egyszer ebben rejlik! Ehhez bibliai alapot Kain történetéből (IMóz.4:6-7;9-10; 13-15), Illés

„öngyilkosságából” (IKir.19:13-14;18) és Jónás haragjából (Jón. 4:1-4; 9-11) kaptunk.

A záró estén terheink, legyenek akár hétköznapi jellegűek vagy lelkiek/bűnök, és az imádság kapcsolatát vizsgáltuk meg. Köreinkben nagyon nehéz szabadulnunk tőlük. Sokszor nem is tudjuk, hogyan lehet, s ezért sokáig cipeljük. Imádságban letehetjük Isten elé. Egyszerűen hangzik, ugye? Mégis időbe telik, míg jön a szabadulás ideje.

Az alkalom után egy testvéri kézfogásnál kérdezi tőlem Isten másik gyermeke, hogy szükségünk volt erre nekünk? Röviden igennel válaszoltam, s próbáltam e szóba belesűriteni azt, amit erre testvérem mondott „Úgy, mint egy falat kenyér”. Bizony ám. Hiszem, hogy mindannyiunknak javunkra lenne az elhangzottakat meghallgatva általa formáltatva változni! Keressük vagy a gyülekezetünk honlapján, vagy a hangosító pultnál a módját, hogy hozzájuthassunk. Szeretettel ajánlom!

Tomasovszky Zoltán

Innen - onnan

KIS TÖRTÉNET

Évekkel ezelőtt az egyik vasárnapi iskolai lap beszámolót közölt egy keresztyén indiai iskoláról, ahol a második világháború előtt az "érinthetetlenek" gyermekei tanulhattak. A gyermekek minden évben karácsonyi ajándékokat kaptak egy keresztyén országban élő gyermekektől: a lányok hajás babát, a fiúk valamilyen játékot.

Egy alkalommal a közeli missziós kórházban levő egyik orvost kérték fel az ajándékok szétosztására. Látogatása során beszélt a gyermekek előtt egy faluról, ahol a fiúk és a leányok még sohasem hallottak Jézusról. Azt ajánlotta, hogy talán ők is szeretnének adni valamilyen régi játékot ajándékkul. Nagyon tetszett neki az ötlet és készségesen beleegyeztek. Egy héttel később az orvos visszatért az ajándékok összegyűjtésére. A látvány felejtethetetlen volt. A gyermekek egyenként odamentek és átadtak egy-egy kisbabát, vagy egy-egy játékot az orvos kezébe. Legnagyobb meglepetésére mindnyájan odaadták új játékaikat, amiket csak néhány nappal azelőtt kaptak. Amikor

megkérdezte tőlük, hogy miért tették ezt, egy kisleány így válaszolt: "Gondoljon arra, amit Isten tett, amikor nekünk adta egyetlen Fiát. Mi adhatunk-e kevesebbet, mint a legjobbat?"

MINDENRE ELÉG AZ Ő KEGYELME !

Egy fiatal lány panaszkodott az édesanyjának, hogy neki állandóan régi, kopott ruhákba kell mennie iskolába és gyülekezetbe. Reklamált, hogy miért nem lehet neki is gyakrabban új ruhája, mint a többi lánynak. Meggondolatlanul, indulattal ezután még azt is hozzátette, hogy ez mind a kis Jánoska miatt van. „Ennek ő az oka, ha nem kellene neki mindig gyógyszer venni, akkor nekem is maradna pénz új ruhára.” Édesanyja szomorúan, de bölcsen így felelt: „Jánoska szívesen cserélne veled, de akkor nem volna szükséged új ruhára.” A lányka megértette és elszégyellte magát. Sírva kér bocsánatot, de egyben hálát is tudott adni a Gondviselőjének. A fiatal lány tanult.

Pál apostol azt mondja: "én megtanultam..." Milyen jó, bennünket is, mint gyermekeit türelemmel tanítgat a mi Atyánk. Ezért enged bennünket is különböző próbák iskolájába járni. Bár mi is megtanulnánk azt, hogy mindenre elég az Ő kegyelme!

Közlötte: Kecskés Károly

Gondolatok

- "Karácsony táján sokakban felmerül a vágy, hogy az ajándékozás kényszere nélkül a tárgyak árában mért szeretet helyett milyen jó volna csak a szívünk melegét adni." (Papp Lajos)
- "Az embereknek jól eshet, ha karácsony napján eszükbe jut az, aki talpra állította a bénákat, és visszaadta a vakoknak a látásukat." (C. Dickens)
- Nem időpont vagy időszak a karácsony, hanem lelkiállapot.
- Békességben, jóakarattal és könyörületesen élni - ez a karácsony igazi szelleme." (Calvin Coolidge)

Akik elmentek

„A legalkalmasabb társalgó partnert választotta a mama...”

1922. nov. 13. – 2011. okt. 20/21.

Fejes Mihály, a nagypapa, mint afféle parasztproféta rőtta Kelet-Magyarország tanyavilágának és falvainak hol vendégmarasztaló sártengerét, hol a szemet vakító homokját... Misszióútjairól aligha maradhatott távol egyik kislánya Erzsike, aki magával vitte szép szopránját, gyakorta verseit is.

Tizenhat évesen, 1938 pünkösdjén Révész Sándor lekipásztor merítette be a Csaroda patakban Vásárosnamény közelében. Még ez év őszén kerül a fővárosba, s néhány átmeneti hónap után a Nap utcából a József utcai közösségbe. 1943-ban kötöttek házasságot Kántor Andrással, akit alig húsz év boldog házasság után elszólított mellőle az Úr, s anyu ott maradt egy orgonasípnny nevetlen kisgyerekekkel – ötven évre!

És egy szomorú, esőt csapkodó, szeles éjszakán eljött az ő hívásának ideje is. Kegyelem a közelség! Akkor délután a családból többen is együtt lehettek vele, megpróbáltak segíteni rosszulletén. Hála Istennek, kevés ilyet kellett átéljünk. De az a nap egyre inkább nyilvánvalóvá tette, hogy nem egy szokványos, elvárható, talán múltó rosszullettel állunk szemben. Szorongott, meditált, s szagatottá vált a párbeszéd. Feltűnt, hogy időnként mintha nem a kérdezőnek, pontosabban nem a számunkra aktuális, mindennapi kérdezőnek válaszolna. Nem félrebeszél, hanem nagyon is egyértelműen felfelé és értelmesen, az Atyával, amit olykor az apunak adott válaszok

váltak fel, s ezek ötvözetét adta tovább a gyerekeinek. E feszült, mégis csendes balladai homályt a refrénként vissza-visszatérő ének szakította meg untalan: „*Fogjad kezem, és vonj közelb magadhoz, úgy szíveden én megpihenhetek*” - majd : „*De így, Uram, e mennyből jövő fénynél, Reád tekintve, bizton indulok.*” S az egész estét egységbe vonó közös éneklésük magyarázatot adott a félelmek okára is: vajon mindent megtett-e...!? Imádkoztak együtt aztán, mert nagyon akarta, s mikor mindent tisztázott, megnyugodott. Akkor hangzott el a címül választott mondat a házi orvos ajkáról, miközben készült beadni az enyhítő injekciót.

Késő, az éjszakába nyúló este volt már, megpihent, s végleg elaludt, hogy eleget tegyen a hívásnak - odaát. De még itt hallhattuk, milyen megkönnyebbülten mondja apunak: „*A gyerekek rendben vannak, apukám...*”

Rottmayer Jenő

„Jól van, jó és hű szolgálom, a kevesen hű voltál, sokat bízik rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!”

Sós Gábor testvértől búcsúztunk 2011. november 21-én, aki életének 85. esztendejében tért haza Megváltó Urához.

1927. október 27-én született Kiskunhalason. Gyermekkorát a pirtói szülői házában töltötte három testvérével együtt. A kiskunhalasi polgári iskolában tanult, itt ismerkedett meg a kórusénekléssel. Az éneklést és a zenélést édesapja, Sós Ernő hűséges gyülekezeti szolgálata nyomán és példája által szerette meg, aki a kiskunhalasi énekkarnak és zenekarnak volt a vezetője. Első zenei tanulmányait is apai segítséggel kezdte el a gyülekezetben: előbb fúvós

hangszereken tanult, majd a vonós hangszerek megismerése, az azokon való játék megtanulása következett. Nagyon hamar kiemelkedett tehetségével a környezetéből, és ezzel együtt örömmel és alázattal végezte azt a szolgálatot, amire éppen szükség volt. Hamar bekapcsolódott a gyülekezeti énekkari szolgálatba is, ahol szinte az egész család énekelt, egy életre elkötelezve magát a szent zene mellett.

1946-ban (19 évesen) döntött az Úr Jézus követése mellett és bemenített. 1947. február 14-én Bányai Jenő testvér vezetésével a Bp. József utcai gyülekezetben egy két hétig tartó országos karvezetői tanfolyamon vehetett részt. 1951. május 15-én kötött házasságot Forgács Erzsébet Ilonával. Isten két leánygyermekkel ajándékozta meg őket. 1957. január 1-től a József utcai gyülekezet vezetősége felkérte a helyi énekkar vezetésére, melynek létszáma szolgálata alatt 20 - 25 főről 44 főre gyarapodott. 1959. szeptemberétől a gyülekezet előjáróságának is tagja lett.

Sós Gábor 1981. szeptemberében adta át az énekkar vezetését Oláh Gábornak, de aktívan szolgált 1987. október 31-i nyugdíjba vonulásáig. Éppen 30 esztendeig volt Isten választott szolgálója a József utcai énekkar élén, a Központi Énekkarnak tíz évig volt a tagja. Nyugdíjba vonulása után 1990-ben a szentendrei gyülekezet meghívására az ottani énekkar irányítását vállalta el és hét évig végezte hűségesen. Emlékét megőrizzük!

Oláh Gábor

Gyülekezetünk betegei

Burceva Jevdokíja	Nagy Sándor és neje
Gálffy Imre	Rumbold Gyula
Groska Erzsébet	Sebők Györgyné
Hetzke József	Sípos Terézia
Husza Tiborné	Sós Gáborné
Huszi Dezső	Szabó Lászlóné
Kántor Imréné	Szalay Mihályné
Kárpáti Tivadarné	Szebeni Gyula és neje
Liptai Sándorné	Tóth Imréné
Maczkó Györgyné	Vida Sándor és neje
Mészáros Sándor	Vodiczky Mária

"Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegettem." (Zsolt. 34:5)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus, az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál és Husza Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Hírek

Gyülekezetünk decemberi programja:

2011.12.10. szombat 10:00 Házások találkozója
 2011.12.11. vasárnap 15:00 Börtönmisszió
 2011.12.13. kedd 18:00 Kórházmisszió
 2011.12.17. szombat 15:00 Nyugdíjas karácsony
 2011.12.18. vasárnap 15:00 Törökbálint
 Arany Alkony

2011.12.25. vasárnap Karácsony

I. napja (ünnepi rend szerint)

2011.12.26. hétfő 10:00 Gyermekkarácsony
 2011.12.31. szombat 18:00 Óév esti istentisztelet
 2012.01.01. Újév 17:00 Istentisztelet

Lapzártánk minden hónap 15-e.

Szerkesztők

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

www.jubi.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Folyamatosan kerülnek fel az ige hirdetések is.

Rendszeres alkalmaink:

**Új vasárnapi istentiszteleti rend
 próbaidőszaka okt.1.- dec. 31. ig.**

Vasárnap

de: 9:00-9:30 imaóra a kisteremben

9:30-10:30 kiscsoportos alkalom

10:30-11:30 istentisztelet

du. 16:00 énekóra

17:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra

19:00 énekóra

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva.